

ЧУДОМИР РЕВИ, МАРКО!

chitanka.info

Влязло на Боня Бошнака прасето в Поровия двор. И нали не е овца, да речем, да стои почтено, като гост в чужда къща: разшетало се, заровило със зурлата и изрътило му и лука, и магданоза, и зюмбюля, и латинките в градината! Зърнал го Дечо Порът, грабнал топоришката, че ха тук, ха там — по едно време то рекло да се провре през плета. Намъкнало си муцуната и предния крак, ама задницата не ще! Напънал се оня ми ти шопар, че като дигнал целия плет, та го помъкнал към Бошнакови и увеличил територията на Поровия двор с три-четири крачки.

Удрял Порът с дръжката, удрял и колкото бие, то по̀ бяга и влачи плета. Кипнал човекът, че като обърнал топора откъм остро̀то — бас, бас, — набаскал го по задните принадлежности и го насякъл на порции, значи.

По този случай Дянко фурнаджията му измислил тогава песнята:

*Пусти хора думат,
думат и говорят,
че бай Дечо Порът
клат прасе с топорът...*

И оттогава го взе той на око и почна да му дири цаката, та и до днес. И щом стана кмет, извикал пъдарите и им рекъл:

— Онуй, Дянковото, краставото магаре, дете ходи безразборно из хорските имоти, ще правите, ще струвате, ще ми го доведете някой ден, пък аз си зная работата по-нататък.

Заследили го пъдарите, задебнали го, а то добичето, нали е с домашно възпитание, пасе си лютивец, спънато по реката около дядовата Гичова воденица, води се по законите, значи, и зачита частната собственост.

Как е станало, как се е случило, не зная, ама животинка нали е: да вземе да се отбие един ден в бобището на Миля Цолин! По синора пасяло добичето, ама пъдарите нали това чакат! Пипват го, отвързват му краката и единият отпред, другият отзад, подкарали го през село като конспиратор един вид и — право в кауша. Теглили ключа и — фертиг! Мръкнало се. Слънцето паднало с глава надолу зад Самодивец

и само краката му стърчели нагоре. Дошъл си свинарят, говедарят си дошъл, заприбиха се от работа и хората, а няма ни магаре, ни дявол!

— Е, боже — рекла Дянкивица, — друг път не е правило тъй! Къде се е дянало, пушината! — И тръгнала да дири мъжа си по кръчмите.

Отбила се най-напред до хаджи Дончовия дюкян; ама смее ли да влезе вътре! Мушнала се в задния двор, допряла нос до малкото прозорче, гледа, гледа, ама то немиго, откак излязло от фабриката, и нищо не се вижда. Въртяла се, въртяла, по едно време хаджията влязъл да вземе съчки за огъня.

— Какво търсиш тук, комшийка, гъозум ли береш?

— Олеле — рекла, — чичо хаджи, какъв ти гъозум! Нашият хубостник търся — рекла, — че магарето още не се е прибрало. Иди му кажи да го намери, че ако му се явя аз отпреде, има да ме гони с камъни до Цигански дол чак...

Върнал се хаджи Дончо, казал му и Дянко ококорил очи.

— А, за ваш Марка ли е думата? — обадил се Лъжлив Съби, който си купувал оцет. — Той — рекъл — е на добро място! Не бой се! Назначен е — рекъл — на служба в общината. Глашатай е постъпил — рекъл. — Ей сега, като минавах оттам, чух го, като се упражняваше да вика.

— Бря! — изсъскал Дянко, дръпнал си левия мустак и изтрезнял наполовина. И нали все на песни го избива, добавил:

— Веричката му проклета! Изяде ме кметът.

Рипнал и поел към общината. Из пътя баба Райка му разправила как стои работата.

Влязъл в канцеларията, а Порът, сключил рунтави вежди, прави се, че го не вижда, и уж пише нещо.

— Тъй и тъй, г-н кмете — започнал кротко Дянко, — прелезът бил незапушен, грешка станало, аман-заман, пусни ми магарето!

Порът мълчи и пише, пише, пише...

— Чичо Дечо, кмете — продължил по-настойчиво той. — Сиромаш човек съм. Без него не струвам ни бодка. Ако не е да ми донесе дърва, ни фурна ще опала, ни хляб ще опека. Пакост не е направило. На синора пасло добичето. — И пак е завъртял по дянковски:

— Чуй — рекъл — молбата ми жарка и пусни ми Марка!

— Ами ако туря и тебе при него? — сопнал му се Порът.

— Ами че то по-хубаво тъй да направиш — рекъл. — Аз без него за какво съм? То ми храни къщата, то ми пее и развеселява. И за часовник на селото служи — помъчил се да се пошегува пак, ама оня ми ти Пор, начумерил се като Стара планина, сумти, пухти и все пише!

По едно време промърморил:

— Сто лева глоба ще платиш и ще си вземеш магарето.

— Недей бе, г-н кмете! Не ме мори бе! Толкова пари то самото не чини бе! Отгде да ги взема? Ти знаеш колко души печат хляб на фурната, ама колко плащат — не знаеш!

— Не ме интересува! Иди при писаря да ти отреже квитанцията и си вземи магарето!

— Не прави тъй бе, чичо Дечо! Не е право това! Не ме карай да се оплаквам на по-горно място!

— Защо ще се оплакваш?

— Защото — кипнал Дянко, — защото питай даскал, питай поп — яде ли магаре боб?

— Каак? Ти още ли ще ми бърбориш? Марш, марш оттука! Аз тия уста, дето много знаят, ще ги запуша, че да ме помниш и приказваш. Марш!...

Свил пестници фурнаджията, дигнал глава, ама срещу ръжен рита ли се, брате! Напълнила му се устата с люти думи, преглътнал ги, та му преседнало чак: ама сдържал се, превил гръб и излязъл навън. Спрял на двора, потъркал се по слепите очи с длан, помислил, помислил и като хвърлил поглед към общинския обор, въздъхнал тежко и дълбоко.

Щом чуло въздишката, и магарето жалостно се разревало. Стопило му се сърцето на фурнаджията от мъка, не можал да се стърпи, дигнал юмрук нагоре, опънал шия и извикал, да го чуе цяло село:

— Ревя, Марко, ревя, братко, двама да реведем! Ти — в обора, аз — на двора, да се радва Дечо Пора!

И закрачил бавно надолу към хаджи Дончовата кръчма.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.